

lusta, vrede och avund är typiska ingredienser i de gamla tango-texterna, och i själva musikens attityd.

Jag har använt olika metoder för att beskriva de sju döds-synderna. Några av dem är rena karaktärsskildringar, som exempelvis de två första: Hybris (stolthet) och Acedia (lättja). Den tredje, Invidia (avund), har jag valt att gestalta som ett svartsjukedrama. Pianot och cellon har en stormigt passionerad relation, när plötsligt violinen uppenbarar sig och förför cellon med sitt spel. Pianot klingar övergivet kvar i bakgrunden. Avaritia (girighet), är den enda dödssynd jag inte lyckades finna någon försonande eller charmig egenskap i. Denna tango formar sej till ett tröstlöst, enormt kvarnhjul, som krossar allt i sin väg. Den femte tangon, Luxuria (lusta), överlåter jag åt er och er fantasi att tolka. I den sjätte synden, Gula (frosseri), begår jag själv motsvarande musikaliska försyndelse. Istället för den klassiska tangons uppbyggnad med återkommande teman, konsumerar denna tango den ena melodin efter den andra, bara nytt material hela tiden, en musikalisk bulimi som får tangon att växa tills den spricker. Den sjunde och avslutande tangon, Ira (vrede), är en långsam tango, där ilskan gradvis kokar upp inombords.

Dödssynderna skrevs för ensemblen Trio Nova, som gav verket sin urpremiär och sedan dess har framfört det otaliga gånger. Många andra ensembler har också framfört det under åren, även i annorlunda arrangemang (viola, horn och piano t.ex.).

Johan Ullén

Trio Nova är idag en etablerad pianotrio i Sverige. De tre har sammanförts av en gemensam kärlek till kammarmusiken. Alla är redan välkända musiker baserade i Stockholm. *Klara Hellgren* är till vardags konsertmästare i Uppsala Kammarsolister, *Kati Raitinen* jobbar som solocellist i Kungliga Hovkapellet samt spelar med trion Zilliacus/Persson/Raitanen och *Terés Löf* är en av landets mest meriterade pianister med soloframträdanden med ett flertal av landets orkestrar.

Miss a inte säsong avslutningen med Oslo Strykekvartett 6 april!

Läs mer i vårt generalprogram och på vår hemsida:
www.linkopingkammarmusik.se

Trio Nova

Klara Hellgren violin

Kati Raitinen cello

Terés Löf piano

Wallenbergsalen
Östergötlands museum
2 mars 2014 kl. 16.30

Konserten ges med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping,
Statens kulturråd, Sensus studieförbund och Scandic i Linköping.

Program

Gabriel Fauré (1845–1924)

Pianotrio d-moll op. 120

Allegro ma non troppo

Andantino

Allegro vivo

Johan Ullén (f. 1972)

Dödssynderna

Sju tangos för pianotrio

I. Tango Hybris (stolthet)

II. Tango Acedia (lättja)

III. Tango Invidia (avund)

IV. Tango Avaritia (girighet)

V. Tango Luxuria (lusta)

VI. Tango Gula (frosseri)

VII. Tango Ira (vrede)

Gabriel Fauré blev redan som nioåring elev vid École Niedermeyer i Paris, den skola som utbildade kyrkomusiker – och han fick självaste Camille Saint-Saëns till lärare. 25 år gammal blev han själv lärare vid samma institution, och 1877 efterträdde han Saint-Saëns som organist i Madeleinekyrkan i Paris, den som ser ut som ett antikt tempel. 1896 efterträdde han Jules Massenet som kompositionsprofessor vid Pariskonservatoriet, och blev dess direktör nio år senare. 1920 tvingades han dessvärre dra sig tillbaka, eftersom han då blivit helt döv. Men hans karriär var en av de mest lysande i fransk musikhistoria, och hans många framstående elever har bara haft lovord att säga om hans undervisning.

Hans musik är känslig och älskvärd, och i synnerhet kammarmusiken rymmer impressionistiskt skimmer. Detta märks inte minst i hans enda pianotrio, den i d-moll op. 120. Han var 77 år gammal när hans förläggare Jacques Durand föreslog honom att skriva den. Sommaren och hösten uppehöll hans sig i Argeles och där skrev han mellansatsen. Yttersatserna skrev han när han återkommit till Paris, och uruppförandet ägde rum i maj 1923. Bara en månad senare spelades den också av den inte helt okända trion Thibaud–Cortot–Casals. Det blev en av Faurés sista stora framgångar, in i det sista var han konstnärligt obruten.

Hans sena musik är avklarnat mogen, med all onödig komplikation bortskalad. Enkelheten och renheten dominerar, elegans och ljus genomsyrar musiken.

Stig Jacobsson

”De sju dödssynderna” är ett begrepp som härstammar från en passage i Gamla Testamentet, och fastslogs som dogm av den medeltida kristna kyrkan under påven Gregorius I. Kyrkan skiljer på mindre synder, som förlåtelse kan ges för, och så kallade dödssynder, som begångna var och en för sig är fullt tillräckliga att döma själen till ett evigt lidande i helvetet.

Tangon, å sin sida, uppstod som underhållningsmusik på bordelerna i Buenos Aires, en dansform där köpare och säljare av sexuella tjänster kunde bekanta sig med varandra. Under 1900-talet gjorde tangon en formidabel klassresa, från bordellen, via danspalats och filmsuccéer, till den klassiska konsertscenen. Rötterna i den argentinska synden försvinner dock aldrig. Man skulle till och med kunna hävda, att dödssynderna är rena dygder för en bra tango: stolthet,